

te vivendum est, adfuescat à tenero non reformidare homines, neque illa solitaria & velut umbratili vita pallescere. Excitanda mens & attollenda semper est, quæ in hujusmodi secretis aut languescit, aut contra tumescit, inani persuasione. Necesse enim est sibi nimium tribuat, qui nemini se comparat. Deinde cum proferenda sunt studia, caligat in sole & omnia nova offendit, ut qui solus didicerit, quod inter multos faciendum est. Mitto amicitias, quæ usque ad senectutem firmissime durant, religiosa quadam necessitudine imbutæ. Neque enim est sanctius sacris iisdem, quam studiis initiari &c. Adde quod domi quis ea sola discere potest, quæ ipsi præcipiantur, in scholis etiam quæ aliis. Audiet multa quotidie probari, multa corrigi: proderit alicujus objurgata desidia, proderit laudata industria, unde excitabitur emulatio: turpe ducet cedere pari, pulchrum superasse majores &c. Quæ quidem sine dubio causæ fuerunt, quare Persæ quondam & Spartani, & aliæ cultiores gentes filios suos publice educari informarique curarint, unde postea & monasteria & Academiae suam omnino traxerunt originem, referentibus inter alios Miodorpio de Academiis & Diterico in suis de Scholis Ulmæ habitis concionibus, Cranzio item & Junio &c. Hinc & Constitutiones Ecclesiasticæ Principum & Magistratuum in Urbibus clarioribus, ex quibus pro publica informatione multa transcribere huc possem, si & chartæ pateretur angustia, nec res ipsa per se loqueretur. Contra hæc, & quæ allata sunt & quæ afferri adhuc pro institutione publica possent, etsi habeant Scholarum osiores ac rosores, quod ogganniant; tantitamen ponderis non sunt, ut refutari facili negotio non possint. Sic regerentes quosdam audio: sunt pueri, sunt incipientes; institui facile possunt. Verum nonne in infimis etiam Classibus docti & periti adhibendi pueris sunt præceptores? Certe ut vitia concoctionis primæ, quæ Medicorum veterum Regula est, raro

1.3. Metr. c.
37. Qv. P.
42.